

COO
BOO

TISÍC
KOUŠKŮ
TEBE

CLAUDIA GRAYOVÁ

Tisíc kousků tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Claudia Grayová
Tisíc kousků tebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

TISÍC
KOUSKŮ
TEBE

CLAUDIA GRAYOVÁ

1

Roztřesenýma rukama se opřu o cihlovou zeď. Do kůže mě bodají studené kapky deště padající z nebe, které jsem nikdy předtím neviděla. Ztěžka popadám dech a snažím se zjistit, kde jsem. Vím jediné – Ohnivák fungoval. Houpe se mi kolem krku a tlumeně září.

Není času nazbyt. Netuším, jestli mi zbývají minuty, vteřiny nebo ještě méně. Zoufale zatahám za nepovědomé oblečení, které mám na sobě – krátké šaty ani lesklá bunda nemají kapsy, ale na rameni mám pověšenou malou kabelku. Zalovím uvnitř ve snaze najít propisku, ale nahmatám jen rtěnku. Roztřesenými prsty sundám víčko a na cáry plakátu přilepeného na zdi naškrábu tři slova. Zprávu, kterou musím předat dál, jediný úkol, na který si musím vzpomenout, až budou i poslední zbytky mého já pryč.

ZABIJ PAULA MARKOVA.

Pak už můžu čekat na smrt.

Smrt není úplně přesné slovo. Tohle tělo bude dál dýchat. Jeho srdce se nezastaví. Ale uvnitř už nebude ta stejná Marguerite Caineová.

Tělo se totiž vrátí své právoplatné majitelce, té Marguerite, která do téhle dimenze skutečně patří. Dimenze, do které jsem se díky Ohnivákovi propadla. Za několik okamžiků, několik vteřin, znovu převládnu její vzpomínky, a přestože vím, že to není konec a že se znovu probudím, pomyšlení na... ztrátu vědomí mě děsí. Mám

pocit, že se ztratím. Že zůstanu uvězněná uvnitř. Nebo co se s lidmi, kteří cestují z jedné dimenze do druhé, vlastně děje.

V tu chvíli mi to dojde. Ohnivák *vážně* funguje. Cestování mezi alternativními dimenzemi není nemožné. Právě jsem to dokázala. V záplavě smutku a strachu se rozzáří malý střípek hrdosti a já mám pocit, že to je jediný zdroj tepla a naděje na světě. Máminy teorie jsou pravdivé. Podařilo se mi ověřit, že práce mých rodičů je správná. Kéž by se o tom mohl dozvědět táta.

Theo. Není tu. Bylo zbytečné doufat, že ho tu zastihnu, přesto jsem tomu věřila.

Prosím, ať je Theo v pořádku, přeju si. Kdybych ještě v něco věřila, tak bych se místo přání modlila, jenže včera zemřela i moje víra v Boha.

S pažemi roztaženými jako podezřelý, kterému se policista chystá nasadit pouta, se opřu o zeď. Srdce mi v hrudi divoce buší. Tohle se ještě nikdy nikomu nepodařilo – což znamená, že nikdo netuší, co se stane dál. Co když mě Ohnivák nedokáže přenést zpátky do mé dimenze?

Co když teď zemřu?

Včera touhle dobou si nejspíš stejnou otázku pokládal táta.

Pevně zavřu oči a cítím, jak mi studené dešťové kapky dopadají na tvář a mísí se s horkými slzami. I když se snažím nemyslet na to, jak táta zemřel, před očima mi neustále vyskakují další a další výjevy: jeho auto, do kterého se valí voda, nahnědlá voda z řeky, jak zaplavuje přední sklo, omráčený táta, jak se ze všech sil snaží otevřít dveře... marně. Lapá po posledních zbytcích vzduchu v autě, myslí na mě a na mámu a na Josie...

Musel být tak vyděšený.

Zamotá se mi hlava a pod roztřesenýma nohama cítím, jak se země naklání. Je to tady. Jdu ke dnu.

Přinutím se udržet oči otevřené a znovu se zadívám na vzkaz. Chci, aby byl to první, čeho si ta druhá Marguerite všimne. Chci, aby se jí vryl do paměti a za žádných okolností na něj nezapomněla. Když ta slova uvidí, když si je bude v duchu opakovat, určitě se v je-

jím nitru probudím stejně, jako kdybych použila Ohniváka. Moje nenávisť je silnější než dimenze, silnější než paměť, silnější než čas. Z mojí nenávisti je teď ta nejskutečnější část mého já.

Závrať zesiluje, svět se rozpíjí a šediví a začernuje slova *ZABIJ PAULA MARKOVA...*

V tu chvíli začnu vidět ostře. Slovo *ZABIJ* se vrátí do mého zorného pole.

Zmateně poodstoupím od cihlové zdi. Cítím se naprosto při smyslech. Vlastně ještě víc než předtím.

A jak tam stojím a zírám na svoje vysoké podpatky ponořené v kaluži, dojde mi, že se odsud jen tak nehnu.

Když konečně uvěřím svému štěstí, vydám se uličkou dál. Vzhlednu k rozbouřenému nebi a cítím, jak kapky tvrdě dopadají na moji tvář. Nízko nad městem proletí vznášedlo připomínající další bouřkový mrak. Podle všeho na panorama města promítá holografické billboardy. Ohromeně ho pozoruju, jak si tou zvláštní novou dimenzí razí cestu a kolem něj probleskují 3D reklamy: Nokia. BMW. Coca-Cola.

Tak moc to připomíná můj svět a zároveň je to tak jiné.

Je Theo z téhle cesty stejně ohromený jako já? Nejspíš ano. Truchlí stejně jako já, i když táta byl jen jeho vedoucí, ovšem posledních několik let pracovali na Ohnivákovi spolu. Uchoval si svoji paměť? Jestli ano, celý výlet bude v naší režii, naše myslí budou ovládat svoje já narozená v téhle alternativní dimenzi. To znamená, že máma se v jedné věci mylila – což je poněkud překvapující vzhledem k tomu, že všechny její ostatní teorie se potvrdily. Za její omyl jsem nicméně vděčná, minimálně do té doby, než se můj vděk rozpustí v horkých plamenech vzteku.

Teď už mě nic nezastaví. Jestliže Theo skok do téhle dimenze zvládl a podaří se mu mě najít – a to si z celého srdce přeju –, pak to dokážeme. Dostaneme se k Paulovi. Zmocníme se prototypu Ohniváka, který ukradl. A můžeme se pomstít za to, co provedl mému otci.

Nevím, jestli jsem ten typ člověka, co dokáže chladnokrevně zabíjet. Ale rozhodně to zjistím.

2

Nejsem fyzik jako máma. Nejsem dokonce ani doktorand jako Paul a Theo. Jsem dcera dvou vědců, která prošla domácím vzděláváním a při učení měla dost volnou ruku. Vzhledem k tomu, že jsem jediný člen rodiny, který přemýšlí pravou hemisférou, mnohem víc než pokročilému studiu věd se věnuju malbě. Na podzim se chystám nastoupit na obor restaurátorství na Rhode Island School of Design. Takže pokud byste se chtěli bavit o Kandinském, míchat olejové barvy nebo natáhnout plátno, jsem váš člověk. Cestování mezi dimenzemi? Smůla. Víím ale tohle:

Vesmír je ve skutečnosti multivesmír. Existuje nekonečný počet kvantových realit, které se na sobě vrství. Zkráceně jim budeme říkat *dimenze*.

Každá dimenze představuje jeden soubor možností. V zásadě to znamená, že cokoli, co se může stát, se také stane. Existuje dimenze, ve které druhou světovou válku vyhráli nacisté. Dimenze, kde Ameriku kolonizovali Číňané dlouho předtím, než připlul Kolumbus. A také dimenze, ve které se Brad Pitt a Jennifer Aniston nikdy nerozvedli. Dokonce existuje i dimenze, která je úplně stejná jako ta moje, jen se v ní Marguerite jeden den ve čtvrté třídě rozhodla, že si vezme modré triko, zatímco já si vzala zelené. Pokaždé když si osud hodí mincí, dimenze se znovu rozdělí a vytvoří další a další vrstvy reality. A takhle to pokračuje donekonečna.

Tyhle dimenze se ale nenacházejí někde v dalekém vesmíru. Jsou doslova kolem nás, dokonce i uvnitř nás, ale jelikož existují v odlišné realitě, nedokážeme je vnímat.

Na počátku své kariéry doktorka Sophia Kovalenková, moje máma, vyslovila hypotézu, že bychom měli být schopní tyhle dimenze odhalit, a co víc, měli bychom být schopní je vnímat – a dokonce ovlivňovat. Všichni se smáli. Psala jednu práci za druhou, rok co rok teorii rozpracovávala, nikdo jí ale nevěnoval pozornost.

Pak se jí jednoho dne – zrovna když to vypadalo, že bude na poli vědy definitivně odepsaná jako cvok – podařilo publikovat další článek, ve kterém zdůraznila paralely mezi vlnovou teorií a její prací v oblasti dimenzionální rezonance. Na celém světě ji vzal vážně nejspíš jen jeden jediný vědec – doktor Henry Caine, britský oceánograf. A fyzik. A matematik. A pochopitelně extrémně ambiciózní člověk. Když si práci přečetl, dokázal odhalit potenciál, který do té doby všichni přehlíželi. Máma měla kliku, protože jakmile se z nich stali výzkumní partneři, její práce se konečně začala někam posouvat.

Ještě větší kliku jsme měly já a Josie, protože z doktora Cainea se stal náš táta.

Posuňme se o dvacet čtyři let vpřed. Práce rodičů pokročila natolik, že začala přitahovat pozornost lidí i mimo vědecké kruhy. Vědci ze Stanfordu a Harvardu začali opakovat jejich experimenty, ve kterých dokázali přítomnost alternativních dimenzí. Už se jim nikdo nesmál. Byli připraveni vyzkoušet cestování mezi dimenzemi – nebo aspoň vyvinout stroj, který to umožní.

Podle máminy teorie má být pohyb fyzických předmětů mezi dimenzemi velice obtížný, nicméně energie by měla být schopná se přemísťovat relativně snadno. Máma také tvrdí, že formou energie je i vědomí. To vedlo ke všemožným divokým spekulacím – rodiče se ale vesměs soustředili na vývoj přístroje, který by sen o cestování mezi dimenzemi proměnil ve skutečnost. Něco, co by umožnilo lidem vydat se do jiné dimenze a – což je ještě ošidnější – stejným způsobem se z ní vrátit zpátky.

To bylo troufalé. Nebezpečné. Přístroje musí být vyrobeny ze speciálních materiálů, které se pohybují mnohem snadněji než jiné formy hmoty, musí být schopné zachytit a udržet vědomí cestovatele, což je podle všeho velice obtížné, a musí splňovat ještě milion dalších technických specifikací, které dokáže chápat jen člověk s hromadou doktorátů z fyziky. Abych to zkrátila: *Je vážně těžké takové přístroje vyrobit.* Proto rodiče vyvinuli spoustu různých prototypů dlouho předtím, než vůbec začali uvažovat o jejich uvedení do provozu.

Když to pak začalo vypadat, že sestrojili model, který by mohl fungovat – to bylo před pár týdny –, museli jsme to řádně oslavit. Máma s tátou, lidé, kteří málokdy vypijí něco silnějšího než čaj Darjeeling, otevřeli lahev šampaňského. Theo podal sklenici i mně a nikdo se nad tím ani nepozastavil.

„Na Ohniváka,“ pronesl Theo. Konečný prototyp ležel na stole před námi, jeho součástky zářily a navzájem se překrývající spleť vrstvy kovů připomínaly křídla nějakého hmyzu. „Pojmenováném po legendárním slovanském stvoření, které vysílá hrdiny na úžasná dobrodružství,“ v tu chvíli se Theo odmlčel a kývl směrem k mé matce, „a samozřejmě po mojí nabušený káře, protože jo, fakt je tak hustá.“ Theo je ten typ kluka, který výrazy jako „nabušená kára“ používá ironicky. V jeho očích se ale ten večer opravdu zrcadlil obdiv, který k mým rodičům cítil. „Doufejme, že nějaká dobrodružství čekají i na nás.“

„Na Ohniváka,“ přidal se Paul. Svůj hrůzný čin nejspíš plánoval i ve chvíli, kdy pozvedl skleničku a přiřukl si s tátou.

Dá se říct, že po desetiletích potíží a posměšků rodiče konečně získali skutečný respekt – a že byli blízko průlomů, který je dostane ještě mnohem dál. Mámu by označili za jednu z nejdůležitějších vědkyň v dějinách. Z táty by se stal minimálně druhý Pierre Curie. Možná by si dokonce mohli dovolit poslat mě na léto do Evropy, kde bych navštívila Ermitáž a Museo del Prado a všechny ty úžasné galerie, o kterých jsem do té doby jen slyšela. Vše, co jsme si kdy přáli, bylo na dohled.

Pak ale jejich věrný výzkumný asistent Paul Markov prototyp ukradl, mého otce zavraždil a utekl.

Klidně mu to mohlo projít, protože se přemístil do jiné dimenze mimo dosah práva. Dokonalý zločin. Beze stopy zmizel ze svého pokoje; dveře zůstaly zamčené zevnitř.

(Když člověk cestuje mezi dimenzemi, jeho fyzická forma je podle všeho „nepozorovatelná“, což má něco společného s kvantovou mechanikou, a kdybych se to pokoušela vysvětlit, dostala bych se k příběhu o kočce v krabici, která dokud krabici neotevřete, je zároveň živá i mrtvá, a pak to začne být vážně složité. *Nikdy* se žádného fyzika na tu kočku neptejte.)

Paula by nikdo nenašel, nikdo by ho nechytil. Jenže Paul nepočítal s Theem.

Toho večera za mnou Theo přišel, když jsem seděla na staré terase za domem. Místo osvětloval jen úplněk na nebi a světýlka, která Josie minulého léta rozvěsila na zábradlí – světýlka ve tvaru exotických ryb, které vyzařují modré a oranžové světlo. Přes bílé krajkové šaty jsem si oblékla tátův starý kardigan. V prosinci jsou občas noci studené i v Kalifornii, a navíc svetr voněl po tátovi.

Myslím, že mě Theo chvíli pozoroval, než za mnou přišel. Čekal, až se dám trochu dohromady. Tváře jsem měla rudé a plné slzavých cestiček. Už jsem smrkala tolikrát, že jsem při každém nádechu cítila ostré bodnutí. Hlava mi třestila. Ale v tu chvíli jsem už byla vybrečená.

Theo se posadil vedle mě na kraj schodů a nervózně poklepával nohou. „Poslyš,“ řekl. „Chystám se provést jednu takovou hloupost.“

„Co?“

Jeho tmavé oči se střetly s mými tak intenzivně, až mě na jeden bláznivý okamžik napadlo – nehledě na to, co všechno se zrovna dělo –, že se mě chystá políbit.

Místo toho napřáhl ruku. V dlani se mu leskly další dva modely Ohniváka. „Vydám se za Paulem.“

„Ty –“ Můj roztřesený hlas, už tak dost vyčerpaný pláčem, se zlomil. Hlavou mi vířilo tolik otázek, že jsem ani nevěděla, kde začít. „Ty máš staré prototypy? Myslela jsem, že jste je zničili.“

„To si myslel i Paul. A – no, technicky vzato, mysleli si to i tvoji rodiče.“ Zaváhal. I pouhá zmínka o tátovi, jen den po jeho smrti, neskutečně bolela – Thea nejspíš stejně jako mě. „Ale součástky, které jsme znovu nepoužili, jsem si nechal. Hrál jsem si s nimi, z laboratoří Triad jsem si půjčil nějaké vybavení. Vylepšoval jsem je podle toho, jak jsme pokračovali v práci na posledním Ohnivákovi. Existuje slušná šance, že jeden z nich bude fungovat.“

Slušná šance. Theo se chystal nepředstavitelně riskovat, jen aby mohl získat „slušnou šanci“ pomstít se Paulovi.

Přes všechny vtípky a flirtování, které mezi námi občas probíhalo, mě čas od času napadlo, jestli je Theo Beck se svými tričky se jmény indie kapel, svým hipsterským kloboukem a Pontiacem z roku 1981, kterého sám spravil, jen velký fouňa. Teď jsem se propadala hanbou, že jsem o něm vůbec kdy pochybovala.

„Když lidé cestují dimenzemi,“ pokračoval s očima upřenýma na prototypy, „zanechávají za sebou stopy. Subatomární – fajn, přeždu rovnou k věci. Jde o to, že můžu Paula vystopovat. Je jedno, kolikrát skočí, přes kolik dimenzí bude prchat, pokaždé po něm zůstane stopa. A já vím, jak tyhle věcičky nastavit, aby tu stopu sledovaly. Paul může utíkat, ale nemůže se schovávat.“

Ohniváci se v jeho dlani třpytili. Připomínali podivné asymetrické medailonky z bronzu – šperky, které byly v módě možná někdy v secesi, kdy organické tvary vážně letěly. Jeden z kovů uvnitř je tak vzácný, že jeho těžba probíhá v jediném údolí na celém světě, ale kdo netuší, o co jde, si nejspíš jen pomyslí, že to jsou hezké cetky. Jenže Ohniváci jsou klíče, kterými lze odemknout vesmír. Ne – *vesmíry*.

„Můžeš ho sledovat kamkoli?“

„Skoro kamkoli,“ odpověděl Theo a zadíval se na mě. „Znáš omezení, že? Určitě jsi nevypla *úplně* pokaždé, když jsme se o tomhle u večere bavili?“

„Znám omezení,“ odpověděla jsem dotčeně. „Chtěla jsem říct, jestli ho můžeš sledovat kamkoli v rámci těch dimenzí.“

„Jo, to můžu.“

Živé bytosti mohou cestovat jen do těch dimenzí, ve kterých už existují. Dimenze, ve které se moji rodiče nikdy nepotkali? Tam se nikdy nepodívám. Dimenze, ve které jsem už po smrti? Odsud se tam nedostanu. Protože když člověk cestuje do jiné dimenze, ve skutečnosti se jen zhmotní *uvnitř* svého jiného já. Ať je jiná verze vás kdekoli, ať dělá cokoli, jste tam i vy.

„Co když Paul skočí někam, kam ho nebudeš moct následovat?“ zeptala jsem se.

Theo pokrčil rameny. „Tak nejspíš skončím ve vedlejším vesmíru. Ale o nic nejde. Až skočí znovu, můžu vysledovat jeho stopu odamtud.“ Převaloval Ohniváky v dlani a zamyšleně hleděl do dále.

Měla jsem pocit, že pro Paula bude nejvýhodnější, když bude bez přestání co nejrychleji skákat z dimenze do dimenze, dokud nenarazí na vesmír, ve kterém já ani Theo neexistujeme. Tam by mohl zůstat, jak dlouho bude chtít, bez šance na dopadení.

Jenže Paulovi šlo o víc než jen o zničení mých rodičů. Ať už se z něj vyklubal jakýkoli křivák, není hloupý. Takže jsem věděla, že by to neudělal z pouhé krutosti. Kdyby mu šlo jen o peníze, mohl přístroj prodat někomu ve své vlastní dimenzi a nemusel by prchat do jiné.

Ať už mu šlo o cokoli, nemůže se skrývat navždy. Dříve nebo později se vydá za svým skutečným tajným cílem. A až to udělá, budeme ho moct chytit.

My ho chytíme. Ne samotný Theo – my oba. Theo držel v ruce prototypy dva.

Studený poryv větru mi rozcuchal vlasy a rozhoupal světylka na zábradlí, až to vypadalo, že se plastové rybičky snaží uplavat. Pro nesla jsem: „Co se stane, když Ohnivák nebude fungovat?“

Theo si otřel svoje glády o stará prkna terasy a přitom se z jednoho prkna odštípl kousek dřeva. „No, možná se nestane vůbec nic. Možná tu jen budu stát a připadat si jak blbec.“

„To je nejčernější scénář?“

„Ne, v nejčernějším scénáři ze mě zbyde jen brečka z atomů.“

„Theo –“

„To se nestane,“ uklidnil mě samolibě. „Nebo o tom aspoň silně pochybuju.“

Můj hlas byl jen o něco hlasitější než šepot. „Ale půjdeš do toho. Kvůli tátovi.“

Naše oči se střetly a Theo odpověděl: „Kvůli vám všem.“

Zatajil se mi dech.

Theo po krátké chvíli uhnul pohledem a dodal: „Jak jsem řekl, nestane se to. Řekl bych, že aspoň jeden z nich bude fungovat. Přece jen jsem je přestavoval já a oba víme, že jsem génius.“

„Když jste se jednou bavili o testování těch věcí, prohlásil jsi, že byste se o to v žádném případě neměli pokoušet.“

„Jo, no, občas přeháním. To už ti muselo dojít.“ Theo je možná fouňa, ale jedno se mu musí nechat: Aspoň to o sobě ví. „A navíc to bylo dřív, než jsem na nich začal pracovat. Ohniváci jsou teď lepší než kdykoli předtím.“

Nerozhodla jsem se tam a v tu chvíli. Když Theo přišel a posadil se vedle mě, tragédie, která roztrhla moji rodinu na dvě části, mě naprosto ochromovala. Když jsme se spolu začali bavit, věděla jsem přesně, co chci dělat, a měla jsem pocit, že to vím už dlouhou dobu. „Jestli si jsi tak jistý, tak fajn. Jdu do toho taky.“

„Moment. Zadrž. Nikdy jsem neřekl, že jde o výlet pro dva.“

Ukázala jsem na Ohniváky. „Tak je spočítej.“

Sevřel přístroje v dlani a zadíval se na ni, jako by si přál, aby nepřinesl oba a nikdy mě na tu myšlenku nepřivedl – ale smůla, už bylo moc pozdě.

Tiše jsem pokračovala: „Nic si nevyčítej. Ale ani nedoufej, že mi to rozmluvíš.“

Theo se ke mně naklonil a jeho samolibý úšklebek byl tentam. „Marguerite, přemýšlela jsi o tom, co riskuješ?“

„Neriskuju o nic víc než ty. Můj táta je *mrtvý*. Máma si zaslouží aspoň nějakou spravedlnost. Takže musíme Paula zastavit. A já ti v tom pomůžu.“

„Je to nebezpečné. A to teď ani nemluvíme o skákání mezi dimenzemi a tak. Chci říct – nevíme, v jakých světech se ocitneme. Jediné, co víme, je, že tam bude i Paul Markov, a to je pěkně nepředvídatelný parchant.“

Paul, nepředvídatelný. Ještě předevčírem bych se tomu zasmála. Paul mi vždycky připadal stejně tichý a netečný jako skály, po kterých o víkendech leze.

Teď už jsem věděla, že Paul je vrah. Když byl schopný zabít tátu, bude schopný zabít i Thea nebo mě. Na tom už ale nesejde.

Prohlásila jsem: „Musíme to udělat, Theo. Je to důležité.“

„Ano, to je. Proto to dělám. To ale neznamená, že musíš i ty.“

„Přemýšlej chvíli. Nemůžeš skákat do dimenzí, ve kterých neexistuješ. Určitě je několik dimenzí, ve kterých ty nejsi, ale já ano.“

„A naopak,“ odtušil.

„I tak.“ Chytila jsem Thea za druhou ruku, jako bych ho pevným stiskem dokázala přesvědčit o tom, jak moc mluvím vážně. „Můžu ho sledovat do míst, kam ty nemůžeš. Rozšířím tvůj dosah. Ve dvou budeme mít mnohem větší šanci ho najít. Nehádej se se mnou, protože víš, že to je pravda.“

Theo vydechl, opětoval stisknutí, pustil moji dlaň a prohrábl si ježaté vlasy. Byl neposedný a roztěkaný jako obvykle, ale poznala jsem na něm, že moji nabídku vážně zvažuje.

Když se jeho tmavé oči setkaly s mými, povzdechl si. „Kdyby tvoje matka měla sebemenší tušení, o čem se tu bavíme, tak by mě zaživa stáhla z kůže. A to nemyslím obrazně, ale doslova. Řekl bych, že by mě fakt stáhla z kůže. Občas má takový divoký oči. Vsadím se, že v sobě má kozáckou krev.“

Na okamžik jsem zaváhala a zamyslela se, co by tohle všechno znamenalo pro moji matku. Kdyby se na naší cestě cokoli zvrtilo – kdyby se ze mě stala břečka z atomů –, přišla by během dvou dnů o tátu i o mě. Slova nedokážou vyjádřit, co by to s ní udělalo.

Jenže když Paulovi jeho čin projde, zničí ji to úplně stejně – a mě taky. To nedovolím. „Mluvíš o mámině pomstě. To znamená, že do toho jdeme společně, že?“

„Jen když si budeš naprosto jistá. Prosím, nejdřív si to pořádně promysli.“

„Už jsem si to promyslela,“ opáčila jsem, i když to nebyla tak úplně pravda, na tom ale nesešlo. Myslela jsem to stejně vážně tenkrát, jako to myslím teď. „Jdu do toho.“

Tak jsem se dostala sem.

Ale kde přesně jsem? Procházím ulicí, která je navzdory pozdní hodině velice rušná, a snažím se prozkoumat okolí. Ať jsem, kde jsem, rozhodně to není Kalifornie.

Tohle město by klidně mohlo být výtvorem Pabla Picassa – všímám si ostrých úhlů, strnulosti a tmavých ocelových pruhů, které na budovách vypadají jako řezné rány. Představím si sebe jako jednu z žen, které maloval – tvář rozpůlenou, nesymetrickou a kontrastní. Jedna půlka se usmívá, zatímco druhá němě ječí.

Zastavím se. Došla jsem ke břehu řeky a přes temnou vodu zahlédnu budovu ozářenou reflektory, kterou poznávám: katedrálu svatého Pavla.

Londýn. Jsem v Londýně.

Dobře. Fajn. To dává smysl. Táta pochází... pocházel z Anglie. Do Spojených států se přestěhoval až poté, co začal pracovat s mámou. V téhle dimenzi se nejspíš ona přesunula na jeho univerzitu a všichni žijeme v Londýně.

Z hloubi mé mysli vybublá myšlenka na tátu, který je naživu a někde poblíž, a pohltní mě natolik, že sotva dokážu myslet na cokoliv jiného. Chci se za ním okamžitě rozeběhnout, teď hned, a pevně ho obejmout a omluvit se mu za to, že jsem mu odmlouvala a utahovala si z jeho legračních motýlků.

Jenže tahle verze táty nebude můj táta. Bude to jiná verze. Táta téhle Marguerite.

Mě to ale nezajímá. Takhle blízko už se k tátovi stejně nedostanu, takže si nenechám ujít příležitost.

Fajn. Další krok – přijít na to, kde v téhle dimenzi bydlím.

V Londýně jsem byla na návštěvě za tetou Susannah jen třikrát

a vždy se jednalo o krátký výlet. Teta Susannah je posedlá nakupováním a klevetěním, a i když táta svoji sestru nadevše zbožňoval, vydržel v její přítomnosti maximálně šest dní. Nicméně jsem v Londýně strávila dost času na to, abych poznala, že takhle by v žádném případě neměl vypadat.

I při chůzi kolem jižního břehu Temže mi je jasné, že v téhle dimenzi byly počítače vynalezeny o něco dřív, protože technologie tu pokročila dál. Několik lidí se navzdory lijáku zastavilo a zapnulo drobné světelné čtverce – připomínají počítačové obrazovky, až na to, že se z čista jasna objevují před svými majiteli. Jedna žena promlouvá k obličejí; nejspíš jde o holografický telefonát. V tu chvíli si všimnu, že se jeden z mých širokých náramků rozzářil. Pozvednu zápěstí k obličejí a přečtu si slova napsaná drobným kovově se lesknoucím písmem na vnitřní straně:

Osobní bezpečnost ConTech

STRÁŽCE Model 2.8

Provozuje Verizon

Nejsem si úplně jistá, co to znamená, ale tipla bych si, že to nebude jen tak obyčejný náramek.

Jaké další druhy pokročilé technologie tu asi mají? Pro každého v téhle dimenzi jsou tyhle věcičky běžné – jak vznášedla nad Londýnem, tak jednokolejka bez kolejí, která se vlní nade mnou. Pro znuděné pasažéry jde nejspíš jen o konec dalšího nudného dne.

Všude dobře, doma nejlíp, napadne mě, jenže ten vtípek zní i v mojí hlavě trapně. Znovu se zadívám na svoje vysoké podpatky. Jsou přesný opak balerín, které obvykle nosím, a připomínají spíš střevíčky pro Popelku.

Pak si připomenu, že mám na krku ten nejmocnější vynález – Ohniváka. Otevřu medailonek a prohlédnu si zařízení schované uvnitř.

Vypadá složitě. *Hodně* složitě. Trochu mi připomíná naše univerzální dálkové ovládání, které má tolik čudlíků a tlačítek a funkcí, že

žádný člen naší domácnosti – která zahrnuje několik fyziků včetně mé matky, která je považovaná za druhého Einsteina –, *vůbec žádný* není schopný přijít na to, jak přepnout z playstationu na DVR rekordér. Ale stejně jako na univerzálním dálkovém ovládní, i na Ohnivákovi jsem se naučila ovládat ty nejdůležitější funkce: Umím přeskočit do nové dimenze. V případě, že se dostanu někam, kde mi bude hrozit bezprostřední nebezpečí, dokážu se okamžitě vrátit zpátky. Umím aktivovat „upomínku“, kdyby bylo potřeba.

(Myšlenka je taková, že lidé cestující mezi dimenzemi nejsou celou dobu úplně při vědomí – spíš víceméně spí uvnitř jiných verzí sebe sama. Proto je možné prostřednictvím Ohniváka nastavit upomínku, která udrží vaše vědomí o něco déle pod kontrolou. No, dost už teorií. Moje zkušenost je zatím taková, že upomínky nejsou třeba.)

Prohlížím si Ohniváka, který se mi třeptá na dlani, a připomínám si, že když jsem se naučila pracovat s touhle věcí, tak si poradím s čímkoli, co existuje v téhle dimenzi. Ožiju a začnu pozorněji sledovat lidi kolem. *Dívej se a uč se.*

Žena se dotkne kovové spony připevněné na rukávu a rázem se před ní objeví holografická počítačová obrazovka. Spěšně přejedu dlaněmi po svém oblečení; tahle stříbrná bunda na rukávech nic takového nemá, ale něco podobného mám připnuté na klopě. Poklepu na to – a když se přede mnou zjeví hologramová obrazovka, nadskočím. Hologram nadskočí se mnou.

Fajn, to je... to je docela hustý. Co teď? Hlasové ovládní, jako Siri na iPhonech? Může být něco „dotykové“, když nemá nic, čeho by se dalo dotýkat? Zkusím natáhnout ruku a před obrazovkou se objeví holografická klávesnice. Předstírám, že něco píšu...

Slova, která naťukám, se nepřekvapivě objeví na obrazovce ve vyhledávacím panelu: *PAUL MARKOV.*

Jen co vyjede osmdesát trilionů výsledků, cítím se jako blbec. Markov je vcelku běžné příjmení v Rusku, odkud Paulovi rodiče emigrovali, když mu byly čtyři roky, a ruská varianta jeho jména (Pavel) je také oblíbená. Takže tisíce lidí se jmenují Paul Markov.

Zkusím to znovu, tentokrát napíšu *Paul Markov fyzik*. Nemám žádnou jistotu, že i tady bude Paul studovat fyziku, až na to, že potřebuju někde začít a fyzika je podle všeho jediná lidská činnost, které Paul rozumí.

Tyhle výsledky už vypadají slibněji. Většina z nich se zmiňuje o Univerzitě v Cambridgi, tak otevřu odkaz s názvem „Profil fakulty“. Pojednává o profesorovi úplně jiného jména, ale v profilu je uveden i seznam jeho výzkumných asistentů, a opravdu, je tam i fotka Paula Markova. Je to on.

Cambridge. Taky je v Anglii. Mohla bych se tam dostat za pár hodin...

Což znamená, že on se za pár hodin může dostat odtamtud sem.

Jsme schopni Paula vystopovat, protože díky Ohnivákům je možné zjistit, kdy dojde k dimenzionálnímu narušení. Jenže to znamená, že Paul taky může vystopovat nás.

Jestli je tohle ta správná dimenze – jestli Paul poté, co přerézal brzdy u tátova auta a ukradl dokončeného Ohniváka, utekl právě sem –, tak už ví, že tu jsem taky.

Možná skočí do jiné dimenze a uteče.

Nebo už po mně jde.

3

Kráčím mlžným závojem a zimomřivě si omotám paže kolem těla. Mám pocit, že se naráz tříštím do všech stran – mísí se ve mně smutek, vztek i zděšení. Vyletět z kůže je to poslední, co teď potřebuju, proto násilím nasměřuju svoji mysl k tomu, co mi vždycky pomůže se uklidnit a soustředit: k malování.

Kdybych tuhle dimenzi, která se přede mnou rozprostírá, měla namalovat, dala bych si na paletu zemitou žlutohnědou, intenzivní černou a celou škálu šedých barev – bez jasných odstínů. Musela bych palcem do barvy něco přimíchat, třeba nějaký štěrk nebo popel, protože šedivá špína tu je zažraná hluboko pod povrchem. Dokonce i vzduch, když se otírá o moji kůži, působí špinavě. Budovy v tomhle Londýně jsou mnohem méně kamenné, než si pamatuju. Převládá tu kov. Je tu i méně stromů a rostlin. Vítr studeně bodá, a i když je začátek prosince, mám na sobě jen krátké černé šaty a tenoučkou bundu v barvě alobalu.

(Jo, rozhodně je prosinec. Ohniváci umožňují cestování dimenzemi, ne časem. „To je nápad na úplně jinou Nobelovku,“ prohlásila jednou vesele máma, jako by se chystala vrhnout na vývoj takového vynálezu hned, co bude mít volnou chvíli.)

Když si představuju, že maluju, tak se trochu uklidním, ale jakmile se mi rozblíká prsten na ruce, panika se vrátí v plné síle.

Polekaně se zadívám na stříbrný kroužek na pravém malíčku,

kteřý se střídavě rozsvěcí a zhasíná. Ze všeho nejdřív mě napadne, že jde o nějaký LED prstýnek, takový ten typ, se kterým se obvykle machruje na diskotékách. Jenže pokud kovové spony spouštějí holografické počítače, copak asi dělá tahle věcička?

Váhavě na prsten klepnu. Záře se rozvíří, vytvoří miniaturní bodové světlo a přede mnou se zhmotní hologram. Na zlomek vteřiny se leknu, pak ale poznám obličej vykreslený stříbřitě modrým světlem. „Theo!“

„Marguerite!“ Zakření se a jeho tvář se úlevně rozzáří stejně jasně jako hologram. „Jsi to ty, že?“

„Jsem to já. Bože, dokázal jsi to. Jsi naživu. Strašně jsem se bála.“

„Hej.“ Když chce, jeho hlas je tak vřelý. Přes celou Theovu arogantní pózu – a skutečnou aroganci – je jasné, že mu na lidech záleží víc, než je ochotný přiznat. „Neplýtvej čas tím, že si o mě budeš dělat starosti, jasný? Vždycky přistanu na správnou stranu. Jako cinknutá hrací kostka.“

I v téhle situaci se mě Theo snaží rozesmát. Najednou ucítím v krku knedlík. Po posledních dvaceti čtyřech hodinách, kdy mi zemřel otec, blízký přítel zradil moji rodinu a já opustila svoji dimenzi a vydala se do neznámých míst, mi došla slova. „Neunesla bych, kdybych o tebe přišla,“ hlesnu.

„Hej, hej. Jsem v pohodě. Naprosto v pohodě. Vidíš?“

„To teda seš.“ Snažím se znít koketně. Možná to funguje, možná taky ne. Flirtování mi zoufale nejde. Pokus o něj mě nicméně trochu zklidní.

Theo přepne do věcného módu, nebo se aspoň začne chovat tak věcně, jak je schopný. Tmavýma očima – které jsou v holografické podobě zvláště průhledné – prozkoumá moji tvář. „Dobře, takže sis před chvílí aktivovala upomínku, protože si mě pamatuješ. Buď to, nebo jsem na tebe právě udělal zatraceně dobrý první dojem.“

„Ne, upomínku jsem vůbec nepotřebovala. Všechno si pamatuju.“

„Říkáš, že si všechno pamatuješ?“ Se soustředěným výrazem se předkloní a holografické vykreslení se na okamžik zkriví. „Ani na chvíli ses necítila zmateně?“

„Vůbec. A vypadá to, že ty taky ne. Máma se s tím, že při cestování dimenzemi lidé ztratí paměť, nejspíš mylila.“

Jenže Theo zakrouťí hlavou. „Ne. Potřeboval jsem – jen co jsem se sem dostal, použil jsem upomínku.“

„Zvláštní.“

Fakt, že si všechno bez problémů pamatuju, Thea zjevně vyděsil. Je to proti všem máminým teoriím – a podle všeho i proti jeho vlastní zkušenosti –, ale řekla bych, že cestování dimenzemi je pro každého trochu jiné. Teorie se dají potvrdit jen experimentováním. To mě máma s tátou naučili.

„No, taky už bylo načase, abychom konečně měli trochu štěstí,“ odtuší Theo.

„Kde seš?“

„V Bostonu. Vypadá to, že v téhle dimenzi jsem na MIT. Usilovně se snažím nevšímat si všech těch triček s Boston Red Sox, co mi visí ve skříni.“ Thea sporty vůbec nezajímají – minimálně v naší dimenzi. „Měl jsem za to, že jsem přistál vcelku daleko, ale zatraceně, Meg. Ty jsi doletěla až do Londýna.“

Před několika měsíci mě Theo začal oslovovat Meg. Ještě pořád nevím, jestli mi to přijde otravné, nebo roztomilé. Ale líbí se mi, jak se přitom vždycky usmívá. „Jak se ti podařilo mě tak rychle vystopovat? Naboural ses do mých osobních údajů nebo tak něco?“

Theo zvedne obočí. „Hledal jsem tě na internetu, našel tvůj profil a klikl na zavolat, což zdejší verze Facebooku umožňuje. Zavola jsem a tys to zvedla. Žádná velká věda, a to říká někdo, kdo se velkými vědami zabývá.“

„Aha. Dobře.“ Docela se mi uleví. Třeba všechno nemusí být příliš složité. Třeba si občas můžeme oddychnout a spolehnout se na štěstí jako právě teď.

Přestože máme oba přístroje nastavené na sledování Paula, nic není jisté. Každý další skok nás může rozdělit. Tentokrát se to ale nestalo. Tentokrát je Theo se mnou. Pohlédnu na jeho tvář, jak se mihotá v digitální záři, a přeju si, aby tu byl se mnou co nejrychleji.

„Nuže, podařilo se ti...“ Můj hlas vyšumí do ztracena, protože je to úplně poprvé, kdy jsem dost v klidu na to, abych si uvědomila, že mluvím britskou angličtinou. Používám trochu divná slova. Jako táta.

Což ovšem samozřejmě dává smysl, protože tu žiju. Slovní zásoba se tedy patrně ukládá do paměti, která zůstane zachovaná i v okamžiku, kdy vědomí té druhé Marguerite tak trochu hraje druhé housle. Přijde mi to ale jako ta nejdívnější, nejhustější a nejvtipnější věc na světě.

„Vskutku,“ pronesu a užívám nově nabyté slovní zásoby. „Anž-to. Kterýž. Toliko. Poněvadž. Arcilotr.“

Dostanu záchvat smíchu, který mě přinutí zmlknout, a s rukou na hrudi se snažím popadnout dech. Víím, že se směju hlavně proto, že se odmítám poddat smutku a nechci začít plakat. Truchlení kvůli otci mě neopouští a prostupuje všechny moje nálady. A... *arcilotr*. Tohle je k popukání.

Když si otírám slzy smíchu, Theo prohlásí: „Je to s tebou teď jako na houpačce, vid’?“

„Vypadá to tak,“ odpovím pištivým hlasem ve snaze udržet tvář.

„Tak jestli tě to zajímá, zniš rozkošně.“

Rozesmátý okamžik se vypaří stejně rychle, jako se objevil, a vystřídá ho vztek a strach. Tak takhle asi vypadají hysterické záchvaty... Musím to vydržet. „Theo, Paul je kousek od Londýna. Jestli ví, že jsme se do téhle dimenze dostali, dost možná už je na cestě sem.“

„Cože? Jak to víš?“

„Nejsi jediný, kdo umí používat počítač. Zjistila jsem, že Paul je v Cambridgi.“

Přejeďu pohledem ostré linie nočního města na druhém břehu řeky, ze kterých temně vystupují zubaté obrysy mrakodrapů a zastiňují kupoli katedrály. Paul tu může být každou chvíli. Jak dlouho trvá cesta z Cambridge do Londýna?

Odhodlaně si připomenu, že pokud mě Paul pronásleduje, ušetří mi tím práci, protože nebudu muset pronásledovat já jeho. Až se znovu potkáme, jeden z nás bude litovat, a já to rozhodně nebudu.

Musím se tvářit jako vrah, protože Theo pronese: „Na jednu věc nesmíme zapomenout, jasný? Existuje nepatrná šance, že jsem Ohnivák nastavil špatně. Možná jsme skočili do špatné dimenze. Paul Markov v téhle dimenzi nemusí být náš Paul. Takže dokud neznáme všechna fakta, nesmíme se unáhleně.“

Snaží se tím říct, že nemůžu zabít nevinného člověka. Vlastně si nejsem jistá, jestli dokážu zabít i viníka, i když jsem odhodlaná se o to pokusit. Fakt, že to s Ohnivákem moc neumím, znamená, že nepoznám rozdíl mezi naším Paulem a jiným Paulem. To je jen další důvod, proč potřebuju Thea po svém boku.

„Jak rychle se sem zvládneš dostat?“ zeptám se.

Theo mi věnuje svůj lišácký úšklebek. „Už jsem si koupil letenky, Meg. Bohužel jsem si takhle na poslední chvíli nemohl vybírat lety, takže musím až do Německa a odtamtud kus zpátky – díky, Lufthanso –, ale zítra o půlnoci bych tam měl být. Stačí ti to takhle?“

Theo už překročil dimenze, aby mi pomohl, a teď se chystá přeletět půl zeměkoule nejrychleji, jak je toho člověk schopný, a zajímá ho pouze to, jestli mi to stačí. „Děkuju,“ šeptnu.

„Jedeme v tom společně,“ prohlásí, jako by se nechumelilo. „Poslyš, jestli jsem ty věci s voláním pochopil správně, o čemž jsem přesvědčený, tak si myslím, že mi můžeš povolit přístup ke sledování.“

„O co jde?“

„Natáhni prsten k hologramu, jo?“ Poslechnu. Prsten se rozzáří a na holografické obrazovce vidím, jak Theův prsten dělá totéž. Theo se uculí. „Super. Teď tě budu moct najít, kdykoli budeš mít ten prsten na ruce. Stejně tak budeš moct najít ty mě. Teda až pochopíš, jak funguje uživatelské rozhraní. Fajn, tak kam míříš teď?“

„Nejspíš domů. Až přijdu na to, kde to je.“ Zasměju se. Theo náhle zvázní. Proč?

„Marguerite –“ Jeho hlas je velmi tichý, velmi vážný. Vůbec se mu nepodobá.

S náhlým strachem zadám do vyhledávače HENRY CAINE A SOPHIA KOVALENKOVÁ. Výsledky naskočí okamžitě: fyzikální studie, několik fakultních fotografií z jejich mladších let a videa.

Několik let staré video nehody vznášedla, při které zemřelo přes třicet lidí včetně dvou nadějných vědců a jejich starší dcery.

Tátu jsem zpátky nezískala. I v téhle dimenzi je po smrti. Jen s tím rozdílem, že už nežije ani máma. Ani Josie.

Celá moje rodina je mrtvá.

Zděšeně zalapám po dechu, jako by do mě udeřil blesk. Jakoby z velké dálky zaslechnu Theův hlas: „Marguerite? Jsi v pořádku?“

Neodpovídám. Nedokážu to.

Holografická obrazovka mi nápomocně začne pouštět záběry katastrofy, které byly podle všeho v televizních zprávách velký trháč. Teď mám pocit, že k výbuchu došlo v mojí hlavě, bílé horko a oslepující světlo a všechno, co mám ráda, všichni, kdo měli doopravdy rádi mě – táta a máma a Josie –, hoří na popel.

Stalo se to nad San Franciscem. Novinové články popisují, jak se kusy trosek objevily až u Las Vegas, pomalu se snášely k zemi a občas je spláchl déšť.

„Marguerite?“ Holografická záře nedokáže zamaskovat Theův ustaraný výraz. „Tvoje rodina – mrzí mě to. Strašně mě to mrzí. Bylo to to první, co jsem v téhle dimenzi vyhledal – doufal jsem, že by nám mohli pomoci, víš? Nedošlo mi, že jsi ještě nevěděla, co se jim stalo.“

Od okamžiku, kdy nám domů zavolala policie, moje srdce v jednom kuse volalo po tátovi. Dokonce jsem trochu doufala, že se s ním setkám v téhle dimenzi, nebo aspoň s některou jeho verzí.

Jenže táta je pořád mrtvý, a tady jsem navíc přišla i o mámu a Josie.

Jsou v pořádku! snažím se přesvědčit sama sebe. Stalo se to v téhle dimenzi, ne v té tvé. Až se vrátíš zpátky domů, máma s Josie tam na tebe budou čekat – ne jako tady, nepřišla jsi o všechno, ne o úplně všechno. Bude to v pohodě...

Jenže není. Táta je pořád mrtvý.

„Proč někdo vůbec chce cestovat do jiných dimenzí?“ zajíkám se. Nehty zaryju do kůže na předloktích, která mám zkrížená před sebou jako štít. Díky fyzické bolesti nejsem schopná pláče, za

žádnou cenu se nechci rozbrečet. „Nedomysleli, co se člověk může dozvědět.“

„Mrzí mě to,“ zopakuje Theo. Vypadá, že by nejradši přešel z hologramu za mnou. „Strašně mě to mrzí.“

Říkám si: *Toble jsi chtěl, Paule? To jsi je nenáviděl tolik, že jsi pláchl do světa, kde jsou mrtví? Někam, kde za tebe tvou práci už odvedl někdo jiný?*

Znovu si vybavím Paulovu vážnou tvář, jeho šedé oči, které jako by se dívaly skrz mě. Vzpomenu si na den, kdy mě pozoroval, jak maluju, a jeho pohled následoval každý tah mého štětce na plátně. Dělá se mi zle při představě, že na malou chvíli jsem málem...

Theo znovu promluví a jeho hlas zní tentokrát pevněji. „Ta nehoda se stala dávno, a navíc v jiném světě. Musíš se na to dívat takhle, jasné?“

Jeho slova prorazí mojí melancholií a vrátí mě zpátky do přítomnosti. „Jasně. Jo. Jen jsem byla v šoku. Už se tím nenechám semlít.“

Theo mi prokáže laskavost a předstírá, že mi věří. „Vydrž do zítřka. Dávej na sebe pozor. A jestli uvidíš Paula... postarej se, že on neuvidí tebe.“

Hologram s bliknutím zmizí. Přestože hypnotizuju prsten pohledem a doufám, že Theo zavolá zpátky, kroužek zůstává pohaslý, tichý a temný kov.

A tak jdu domů.

Můj blikací prsten má v sobě zabudovanou GPS, a když ho požádám, aby mě navigoval domů, ukáže mi cestu. Bezmyšlenkovitě následuji jeho instrukce a vůbec netuším, kde skončím.

Ukáže se, že bydlím v obzvlášť snobském domě – není tak okázalý a nevkusný jako ty okolo, působí ale stejně chladně. Dům má venkovní skleněný výtah. Mám pocit, že takové výtahy existují jen proto, aby děsily lidi, co mají strach z výšek. Očekávám, že uvnitř se budu cítit lépe, protože tetin byt musí být částečně i můj byt, ale když projdu dveřmi, okamžitě mě napadne, že jsem snad ještě nikdy nebyla někde, kde by to ani trochu nepřipomínalo domov.

Působí to tu na mě jako umělecká galerie, ale taková, ve které vystavují jen divný pop-art jako kravské lebky vykládané drahokamy. Nebo mi to připomíná nemocnici, ve které provádějí plastické operace celebritám. Chladný bílý naleštěný kov, nevypolstrované sedačky, nic pohodlného nebo útulného, a tak jasné osvětlení, že je vidět každé zrnko prachu – což je zřejmě účel. Stojím tu, kape ze mě voda a uvědomuju si, že tu působím ušmudlaně, neohrabaně a úplně nepatřičně.

Tady jsem si nikdy nemohla připadat jako doma.

„Marguerite?“ Teta Susannah vyjde z chodby oblečená ve sněhově bílém županu, který ladí s okolním vybavením. Vypadá to, že mě ze všech lidí svěřili do péče právě tetě.

Vlasy má rozpuštěné, jako by se chystala do postele, nicméně jí úhledně splývají na ramena, jako by se žádný pramen neodvážil trčet do strany. V téhle dimenzi si je dost podobná. Rozetře si po obličejí jakýsi drahý krém a pronese: „Dneska jsi přišla strašně brzy.“

Je jedna ráno. V kolik obvykle chodím domů? „Byla jsem unavená.“

„Je ti dobře?“

Pokrčím rameny.

Teta Susannah to nechá být. „Tak to by asi bylo nejlepší, kdybys rovnou šla do postele. Nechceš přece onemocnět.“

„Dobře. Dobrou noc, teto Susannah.“

Teta se zarazí. Asi ji takhle moc často neoslovuju. Mateřská něha z ní příliš nevyzařuje, rozhodně není mateřský typ. Ne že bych ji neměla ráda – mám ji ráda, moc. A ona má ráda mě. Ale s rodičovstvím očividně dost bojuje. „Fajn. Dobrou noc, drahá,“ řekne konečně.

Zatímco odcupitá do své ložnice, já vyrazím ke druhým dveřím, které nejspíš vedou do mého pokoje.

Je tak *prázdný*. Není tak nóbl jako zbytek bytu, ale není tu vůbec nic, co by ve mně vyvolávalo pocit, že mi to tu patří. Stejně tak bych právě mohla být v luxusním hotelovém pokoji.

V tu chvíli mi ale dojde, že o to tady jde.

Marguerite, která v mladém věku přišla o celou rodinu, se po zbytek života snaží nic a nikoho tolik nemilovat.

Na stěně nevisí žádná nástěnka s pohledy a inspirativními obrázky. V koutě nestojí žádný malířský stojan s rozpracovaným plátnem – maluju v téhle dimenzi vůbec? Žádná knihovna. Žádné knihy. I když se snažím doufat, že Marguerite v téhle dimenzi má aspoň nějakou vymakanou čtečku e-knih zabudovanou v náušnicích nebo tak něco, začínám mít pocit, že to je nepravděpodobné. Nevypadá jako typ, který by četl knihy.

Ve skříni visí spousta oblečení od návrhářských značek, které poznávám, i od těch, které nepoznávám. Vsadím se ale, že budou taky pěkně drahé. Žádné kousky nepřipomínají oblečení, které bych nosila doma – všechno je metalické nebo kožené nebo syntetické, všechno je neohebné a lesklé. Možná bych měla být nadšená, že v téhle dimenzi očividně vydrželo rodinné jmění Caineových o několik generací déle, jenže dokážu myslet pouze na to, jak je tenhle život chladný.

A teď v něm musím žít.

Sevřu Ohniváka v dlani. Teď když vím, že nepotřebuju upomínky, tak bych si ho mohla klidně sundat, kdybych chtěla. Jenže pouhá myšlenka, že jsem od něj oddělená, mě děsí. Místo toho zavřu oči a představuju si, jak s ním letím do jiné dimenze, tenhle i můj starý život nechávám za sebou a ocitám se v nové zářivější realitě, kde je všechno v pořádku a nic mi nemůže ublížit.

Moje nohy se vzdávají a já se vrhám do dokonale ustlané postele. Dlouhou dobu jen ležím schoulená do klubíčka a přeju si, abych byla doma – *doma* doma. Přeju si to víc, než jsem si kdy přála cokoli jiného, víc, než jsem si myslela, že jsem schopná.

4

V cizí dimenzi ležím na ledově bílé posteli, která je spíš nepřátelská než pohodlná, a snažím se v myslí kreslit obrázky domova. Chci zachytit každou tvář, každý kout, každý stín, každou záři. Chci překreslovat svoji realitu přes tuhle tak dlouho, až ta oslepující běloba zmizí.

Můj domov – můj skutečný domov – je v Kalifornii.

Nebydlíme na pláži, náš dům je vklíněný mezi úpatím kopců ve stínu vysokých stromů. Je v něm vždycky čisto, ale nikdy uklizeno. Na policích, které lemují téměř každý pokoj, jsou knihy vyskládané ve dvojitých řadách, z každého koutu a zákoutí vykukují máminy pokojové rostliny a rodiče před lety vymalovali celou chodbu černou barvou na tabule, která se obvykle dává do dětských pokojíčků, tady z ní ale je úžasná plocha na fyzikální rovnice.

Jako malá jsem ohromovala kamarády vyprávěním, že rodiče většinou pracují na svých výzkumech doma. Když pak poprvé přišli na návštěvu, čekali, že je přivítají bublající kádinky, dynamo nebo podobné přístroje, které vídali ve sci-fi pořadech. Místo toho narazili na stohy papírů vršící se na každém rovném povrchu. Jasně, poslední dobou k nim přibýlo pár přístrojů, ale ne moc. Nikdo moc nechápe, že teoretičtí fyzici se spíš než kolem laserů motají kolem čísel.

Uprostřed největšího pokoje v domě stojí jídelní stůl, obrovský kus z masivního dřeva, který rodiče pořídili za směšný peníz v Armádě spásy v době, kdy jsme s Josie byly malé. Nechali nás ho pomalovat všemi barvami duhy; prostě jsme na něj holýma rukama naplácaly barvy, protože naši byli rádi, když jsme se smály, a taky protože to byli poslední dva lidé na Zemi, které zajímalo, jak vypadá jejich nábytek. Josie připadalo vtipné prsty roztírat barvu a vytvářet víry. Já ale tenkrát poprvé viděla, jak vypadají barvy, když se smíchají dohromady, a jaké vytvářejí kontrasty. Možná jsem se právě tehdy do malování zamilovala.

„Nejspíš si myslíš, že fyzika je důležitější než malování,“ pronesla jsem směrem k Paulovi od malířského stojanu v den, kdy mě pozoroval při práci.

„Záleží na tom, co myslíš slovem důležité,“ odpověděl.

Mohla jsem ho tenkrát vyhodit z pokoje. Proč jsem to neudělala?

Aniž bych si to uvědomovala, pomalu usínám a moje představy se mění ve sny. Celou noc mám před očima Paulovu tvář, vidím, jak mě sleduje, pochybuje o mně, plánuje něco, o čem nemám ani tušení. Když se druhý den ráno probudím v té studené neznámé posteli, sny už si nepamatuju. Víím jen, že jsem chtěla za Paulem jít, ale nemohla jsem se pohnout.

Překvapivě se okamžitě zorientuju. Jen co otevřu oči, víím, kde jsem, kdo jsem a kdo mám být. Pamatuju si, co Paul provedl mému otci a že tátu už nikdy neuvídím. Ležím na pomačkaném bílém povlečení a dochází mi, že se vlastně vůbec nechci zvedat. Mám pocit, že smutek mě přivazuje k posteli.

„No tak, zlatíčko!“ zavolá na mě teta Susannah. „Je čas se trochu zkrášlit!“

Jedině že by technologie v téhle dimenzi uměly dělat zázraky. Posadím se, koutkem oka v odrazu skla zahlédnu svoje rozčepýřené kudrny a zaúpím.

Podle všeho jdeme na „charitativní oběd“, i když tetu ani v nejmenším nezajímá, pro kterou charitu se pořádá; vlastně ani neví,

o co jde. Je to společenská akce – událost, na které se musíte ukázat – a to je to jediné, na čem tetě Susannah záleží.

Připomenu si, že musím zůstat na místě a počkat na Thea. Jestli mám Paula zastavit, budu potřebovat veškerou možnou pomoc a Theo je jediný, kdo mi ji může poskytnout. Takže budu muset celý jeden den předstírat, že jsem Marguerite z téhle dimenze.

Zatím jsem přišla na to, že to není moc velká zábava.

„No tak, drahá.“ Teta Susannah poskakuje po dlážděné ulici ve vysokých podpatcích mrštně jako horská koza. „Nemůžeme přijít pozdě.“

„Vážně ne?“ Myšlenka, že budu muset celou dobu na společenských akcích předstírat, že jsem jiná verze sebe sama, mě znervózňuje.

Teta mi přes rameno věnuje zmatený pohled. „Myslela jsem, že se chceš s vévodkyní seznámit? Romola, její neteř, pracuje v Chanelu, víš. Jestli chceš, aby z tebe jednou byla módní návrhářka, tak je načase začít navazovat kontakty.“

Takže v téhle realitě chci být módní návrhářkou? No, aspoň to je kreativní práce. „Jo. Jasně.“

„Nedělej, že jsi tak strašně nad věcí, že tě neohromí šlechtický titul,“ řekne teta Susannah. Kdykoli se jí někdo postaví, začne být ostrá a lehce pohrdavá. „Jsi ještě větší snob než já a moc dobře to víš. Stejně jako tvá matka.“

„Co jsi říkala?“

„Já vím, já vím, pro tebe jsou tvoji rodiče svatoušci a tak je to správně. Netvrdím, že nebyli *naprosto okouzlující*. Ale tvá matka neustále připomínala, že jí v žilách koluje ruská šlechtická krev! Jeden by řekl, že osobně utíkala před rudoarmějci se šperky Romanovců v náručí.“

„Její rodina *měla* šlechtický původ. Skutečně utekli před revolucí. Po další čtyři generace žili v Paříži, až se konečně její rodiče přestěhovali do Ameriky. Nikdy by nepředstírala, že je něco, co není.“ Pak si vzpomenu, že v téhle dimenzi matku moc neznám, protože jsem o ni přišla stejně jako o otce. „Chci říct, myslím, že by nepředstírala.“

A je to pravda. Mámu zajímají jen dvě věci: věda a lidé, na kterých jí záleží. Máma nosí svoje zběsilé kudrnaté vlasy v drdolu propíchnutém tužkou nebo propiskou, podle toho, co je zrovna po ruce. Máma mě nechala prsty pomalovat jídelní stůl. Máma je ten nejmenší snob na světě.

Ocitly jsme se uprostřed ulice zhruba jeden blok od hotelu, ve kterém vévodkyně a sto čtyřicet jejích nejbližších přátel popíjí čaj. Teta Susannah se jednou rukou chytí za hrudník jako herečka v laciném starém filmu. Přesto vím, že svoje gesto myslí upřímně – nebo aspoň tak upřímně, jak to umí. „Nechtěla jsem tvoji mámu shazovat. Rozumíš mi, že?“

Pro tetu Susannah je „snob“ ekvivalentem odznaku za zásluhy. Povzdechnu si. „Jo. Já vím.“

„Hlavně nechci, abychom se hádaly.“ Teta přejde ke mně a jednou rukou mě obejmě kolem ramen. „Vždycky jsme byly jen my. Ty a já proti zbytku světa, hmm?“

Skoro bych uvěřila, že spolu žijeme hezký život, kdybych neviděla ten neosobní byt. Nebo kdybych si za průhlednými skly slunečních brýlí nevšimla jejího znuděného netrpělivého pohledu.

Netrvalo ani den, aby mi došlo, že teta Susannah svoji roli náhradního rodiče téhle Marguerite nesnáší. Jaké to asi je, žít s tímhle vědomím celý život? Vědět, že jediný příbuzný, který jí na tomhle světě zbyl, ji odmítá?

„Ty a já,“ zopakuju a teta Susannah se usměje, jako by to byl důvod k radosti.

V mém skutečném domově jsme nikdy nebyli „jen my“.

Kam až mi paměť sahá, výzkumní asistenti mých rodičů u nás doma trávili skoro stejně času jako já. Když jsem ještě byla hodně maličká, považovala jsem je za svoje další sourozence, a když nám jednoho dne Swathi šetrně vysvětlovala, že se vrací do Nového Dillí za prací a rodinou, usedavě jsem plakala. Za kým jede? Jak může mít jinou rodinu, když její rodina jsme *my*?

Po tomhle incidentu se začali rodiče o asistentech vyjadřovat

jasněji, ale nic to neměnilo na tom, že většinu z nich víceméně neformálně adoptovali. Máma s tátou si vždycky přáli mít kopy dětí, jenže se ukázalo, že máma nenese těhotenství příliš dobře, takže když jsem se narodila já, přestali se o další děti pokoušet. Takže si myslím, že doktorandi u nás doma tak trochu zaskakovali za bratry a sestry, které jsem měla mít. Nocovali na našich gaučích, psali dizertační práce na našem duhovém stole, brečeli kvůli svým milostným životům, pili naše mléko rovnou z krabice. S každým jsme zůstali v kontaktu a z některých se stali jedni z nejdůležitějších lidí v mém životě. Diego mě naučil jezdit na kole. Louis mi pomohl na dvorku pohřbít moji zlatou rybku, i když po celou dobu „pohřbu“ lilo jako z konve. Když jsem poprvé dostala menstruaci, Xiaoting byla jediná doma a vypořádala se s tím bravurně – podrobně mi vysvětlila, jak se co používá, a nakonec mě vzala do cukrárny.

I tak jsem Paula a Thea od začátku vnímala jinak. Byli nám všem mnohem bližší. Výjimeční.

A Paul byl ze všech nejvýjimečnější.

Máma žertovala, že se jí Paul líbí, protože jsou oba původem z Ruska a jediné Rus dokáže pochopit její černý humor. Táta s nimi pravidelně obědval na fakultě a jednou Paulovi půjčil auto. Auto většinou nepůjčoval ani mně. I když byl Paul nemluvný, odtažitý a očividně imunní vůči smíchu, v očích mých rodičů byl dokonalý.

„Je divnej,“ stěžovala jsem si jim krátce poté, co k nám přijel. „Připomíná mi jeskynního muže z dob, než se lidé vůbec naučili používat řeč.“

„To od tebe není hezké,“ odpověděl táta a nalil si do čaje trochu mléka. „Uvědom si, Marguerite, že Paul maturoval, když mu bylo třináct. Na doktorské studium nastoupil v sedmnácti. Dětství si vlastně moc neužil. Neměl pořádnou šanci spřátelit se s lidmi svého věku a všichni víme, že doma se žádné velké podpory nedočkal. Kvůli tomu je z něj trochu... podivín, ale to neznamená, že není dobrý člověk.“

„Navíc,“ ozvala se máma, „ať už jeskynním mužem myslíš kromaňonce, nebo neandertálce, není důvod předpokládat, že neovládali lidskou řeč.“)

Paul jim pomáhal jako výzkumný asistent jen rok a půl, ale oni ho zbožňovali víc než ostatní doktorandy. Paul byl v podstatě neustále buď u nás doma, nebo na jejich hodinách. Půjčovali mu knihy, soptili, když si v zimě nevzal bundu, dokonce mu k narozeninám upekli dort – jeho oblíbený čokoládový s karamelovým krémem.

Theo Beck pro rodiče pracoval stejně tvrdě. Nikdy se k němu nechovali zle. Vždycky jsem měla pocit, že mezi nás zapadá a rozhodně s ním je větší zábava než s ostražitým podivínem Paulem. Theovy černé vlasy jsou vždycky trochu rozčuchané, všechno bere s humorem a občas se mnou flirtuje, ale myslím, že rodičům to nikdy nevadilo. Vlastně ani nevím, jestli si toho vůbec někdy všimli. Takže Theovi se dostávalo stejné lásky.

Jenže Paul je chytřejší. Výjimečnější. Je jeden krok za čarou oddělující „mimořádně inteligentní“ od „génia“. Taky jsem poznala, že táta s mámou mají pocit, že je potřebuje víc. Theo je suverén, Paul stydlín. Theo sype z rukávu jeden vtípek za druhým, Paul sype tak akorát melancholii. Takže Paul působil na ochránářské reflexy rodičů tak, jak to Theo nikdy nedokázal. Věděla jsem, že občas, když Theo viděl, jak se rodiče Paulovi věnují, žárlil.

Možná jsem občas žárlila i já.

Neuplynulo ani dvacet minut od chvíle, kdy jsme na obědový dýchánek dorazily, a už jsem byla představená věvodkynině neteři Romole, té z Chanelu. Nepracuje jako módní návrhářka, jen jim dělá PR, ale jak teta Susannah říká: „Každý kontakt se hodí, ne?“

K mému překvapení se ke mně Romola nechová jako k pijavici, místo toho se ona pověsí na mě. „Užijeme si trochu zábavy,“ zašeptá. „Už bylo načase, aby se tu objevil někdo zajímavý.“

O deset minut později jsem na záchodě a pozoruju Romolu, jak šňupe lajnu kokainu. Nabídne mi, já odmítnu, ale mám takové podezření, že Marguerite v téhle dimenzi by si dala bez mrknutí oka.

Takže když mi za čtvrt hodiny Romola nabídne šampaňské – jsou dvě odpoledne –, neodmítnu. Jestli mám být jako tahle Marguerite přesvědčivá, musím se trochu snažit.

Teta Susannah mě sleduje, jak začínám pít, a neřekne ani slovo. Nejspíš už je zvyklá.

Celá party je velmi divná, protože je zároveň snobská a kýčovitá. Obličej každé ženy nad třicet nese stopy kosmetických zákroků, nevypadají ale mladší, jen působí o něco méně lidsky. Půlka lidí se baví víc s hologramy vyzařujícími z jejich prstenů nebo spon než s lidmi okolo. Z útržků konverzací, které zaslechnu, usuzuju, že většinou probírají drby – kdo s kým spí, kdo vydělává prachy, kdo o ně přichází, kdo nebude pozvaný na další party.

Technologie jsou možná jiné, ale povrchnost scény je nejspíš univerzální. Tak tomuhle životu táta utekl, když se rozhodl opustit Velkou Británii a přestěhovat se za mámou do Kalifornie, aby se mohl věnovat vědě. Byl mnohem chytřejší, než jsem si myslela.

Table je na tebe, tati, pomyslím si a vezmu si další sklenici šampaňského.

Po sedmi hodinách na obědovém dýchánku sedím za volantem Romolina auta – naleštěné stříbrné kapky, která se řídí sama, což je jediné dobře vzhledem k tomu, že se cítím docela opilá. Romola mi vypráví o fantastických klubech, do kterých dnes vyrazíme. Strávily jsme spolu celý den. Chová se, jako bychom byly kamarádky, jako by mi dokázala zařídit stáž v Chanelu. Obě ale víme, že jen využíváme další příležitost se opít. Myslím, že by mi nedovolila dát jí košem, i kdybych se o to pokusila.

Nenávidím to. Radši bych šla domů, vyzvracela se a vytuhla, ideálně v tomhle pořadí.

Jenže kdykoli se podívám na temný zubatý futuristický Londýn přede mnou, vzpomenu si, že tu je i Paul. Připomenu si, že se musíme znovu setkat, a vím, co musím udělat, až na to dojde. Není úniku – ani pro něj, ani pro mě.

Paul by řekl, že to máme vepsané v osudu.

* * *

„O co se tady pokoušíš?“ zeptal se jednou Theo a probodl Paula pohledem. Na duhovém stole mezi nimi ležely poházené součástky, ze kterých se později stal úplně první prototyp Ohniváka. „Jen co se Sophii podaří ospravedlnit svoji práci, tak chceš, aby se zase stala terčem posměchu?“

„Co tím myslíš?“ zajímala jsem se. Zrovna jsem přišla z hodiny klavíru a rychle jsem schovala noty, abych nevypadala jako dítě. Theo je jen o tři a půl roku starší, Paul dokonce jen o dva. Byli to první doktorandi, o kterých jsem si myslela, že jsou víc jako já a méně jako moji rodiče. Chtěla jsem, aby si o mně mysleli to samé. „Proč by se lidi mámě smáli?“

Paulovy šedé oči se na zlomek vteřiny setkaly s mými, než se zase vrátil k práci. „Není to její teorie. Je moje. Beru za ni zodpovědnost.“

Theo se opřel o opěradlo židle a palcem ukázal na Paula. „Tady tenhle je ochotný riskovat svoji vědeckou reputaci – a reputaci svojí školitelky, ať si říká, co chce – tvrzením, že existuje osud.“

„Osud?“ To na kluka, jako je Paul, znělo až moc... romanticky.

„V dimenzích jsou určité vzorce,“ trval si na svém Paul, aniž by zvedl oči od stolu. „Matematické paralely. Je možné předpokládat, že se ty vzorce odrážejí v událostech a lidech v každé dimenzi. Že lidé, kteří se potkali v jedné kvantové realitě, se pravděpodobně potkají i v jiné. Některé události se budou dít znovu a znovu, jinými způsoby, ale častěji, než aby bylo možné je považovat za pouhou náhodu.“

„Jinými slovy,“ přerušila jsem ho, „říkáš, že něco jako osud skutečně existuje.“

Dělala jsem si legraci, jenže Paul pomalu přikývl, jako bych řekla něco chytrého. „Ano. Přesně tak to je.“

„Měla bys se mnou příští týden vyrazit do Paříže,“ snaží se Romola překřičet taneční hudbu v klubu. Myslím, že to je ten stejný klub, před kterým jsem stála včera večer, když jsem do téhle dimenze dorazila.

„Jasně!“ Proč bych měla odmítat? Ve skutečnosti mě nikam nevezme, a i kdyby, ve skutečnosti bych nikam nejela. A obě to víme. „To by bylo super!“

Mám na sobě šaty, které mi půjčila: matné kožené šaty cínové barvy tak přiléhavé, že obepínají i moji postavu, která spíš připomíná přistávací plochu. Je do očí bijící, že v oblasti hrudníku mi nebylo moc naděleno, na druhou stranu ale odhaluju značnou část nohou, což podle názoru chlápkům v klubu vynahrazuje absenci dekoltu. Plazí se po mně a kupují mi drinky – další drinky, které už nepotřebuju.

Hnusí se mi, jak se na mě dívají – obdivným, ale hodnotícím pohledem, jako by si prohlíželi drahý sporták. Žádný z nich nevidí *mě*.

„Nejspíš si myslíš aspoň to, že je nepraktické,“ řekla jsem Paulovi tu noc, kdy mě pozoroval při malování. „Umění.“

„Nemyslím si, že praktičnost je nejdůležitější.“

Znělo to skoro jako kompliment, na okamžik jsem to tak vnímala, než mi došlo, že tím prakticky prohlásil, že studovat malbu na vysoké škole je nepraktické rozhodnutí. Rozhodla jsem se studovat restaurátorství uměleckých předmětů, abych se ve třiceti nenastěhovala zpátky k rodičům, ale neměla jsem chuť svoje rozhodnutí před Paulem obhajovat. Měla jsem chuť zaútočit.

Byl konec listopadu, těsně po Dni díkůvzdání – od té chvíle uběhlo jen zhruba deset dní a stejně mám pocit, že se to muselo stát někdy v minulém životě. Byl překvapivě teplý večer, poslední závan babího léta, jak říká máma podle jedné ruské fráze. Měla jsem na sobě starou košilku zamazanou od stovek odstínů barev z dřívějších večerů, kdy jsem malovala, a modré džínové šortky, které jsem si sama zkrátila. Paul stál ve dveřích mého pokoje – bylo to jedinkrát, co téměř narušil můj osobní prostor.

Celým tělem jsem si uvědomovala jeho přítomnost. Je větší než průměrný kluk a mnohem větší než průměrný doktorand fyziky: vysoký, se širokými rameny a vyrýsovanými svaly, které má asi z toho

lezení po skalách. Paulova postava zaplňovala celou zárubeň dveří. Přestože jsem pokračovala v práci a sotva odtrhla oči od štětce a plátna, měla jsem pocit, že ho cítím za sebou. Bylo to, jako když cítíte sálající teplo ohně, přestože se nedíváte do plamene.

„Nebo možná už světu umění nevládnou portréty,“ poznamenala jsem. Ostatní studenti umění vyráběli koláže a závěsné instalace z „nalezených předmětů“ a reklam z šedesátých let upravených ve Photoshopu, aby vyjádřili svůj postmoderní názor na současnou společnost a tak. Občas jsem se cítila trochu mimo, protože jediné, co jsem mohla nabídnout, byly moje portréty-olejomalby. „Ale spousta umělců si portrétováním slušně vydělává. Někdy i deset tisíc babek za kus, když si člověk udělá jméno. To bych mohla dělat.“

„Ne,“ prohlásil Paul. „Neřekl bych.“

V tu chvíli jsem se k němu otočila. Moji rodiče tohohle kluka možná uctívají, ale to neznamená, že se může vetřít ke mně do pokoje a urážet mě. „Co prosím?“

„Chci říct –“ Zaváhal. Očividně mu došlo, že řekl něco špatně, ale stejně očividně nechápal proč. „Lidé, kteří se nechávají portrétovat – boháči – chtějí vypadat dobře.“

„Jen pro tvoji informaci, jestli se z toho snažíš vykecat, tak ti to moc nejde.“

Paul vrazil ruce do kapes svých ošoupaných džínů a zadíval se mi do očí. „Chtějí vypadat dokonale. Chtějí, aby byla vidět jen jejich nejlepší stránka. Myslí si, že portrét by měl být jako plastická operace, akorát ne na jejich tváři, ale na plátně. Příliš krásní, aby byli skuteční. Tvoje malby – občas jsou krásné, ale vždycky jsou skutečné.“

Už jsem se mu nedokázala dívat do tváře. Otočila jsem se ke svým malbám pověšeným na stěnách pokoje a opětovala pohled portrétů přátel a rodiny.

„Jako tvoje matka,“ řekl Paul. Jeho hlas byl jemnější. Zatímco mluvil, dívala jsem se na její portrét. Snažila jsem se mamku namalovat co nejkrásnější, protože ji miluju, ale nejenže jsem

vystihla její tmavé kočičí oči a široký úsměv, zachytila jsem i její vlasy divoce trčící do všech stran a ostré lícní kosti, jak vystupují z úzké tváře. Jenže by to nebyla *ona*, kdybych ty věci nenamalovala. „Když se na ten portrét dívám, vidím ji pozdě v noci po deseti čtrnácti hodinách práce. Vidím génia. Vidím její netrpělivost. Vyčerpání. Laskavost. A tohle všechno bych viděl, i kdybych ji neznal.“

„Vážně?“ Otočila jsem se zpátky na Paula. Přikývl a v tváři se mu zračila úleva, že jsem porozuměla.

„Podívej se na ně. Josie netrpělivě čeká na další dobrodružství. Tvůj táta je roztržitý, pohybuje se na jedné ze svých tečen a nejde poznat, jestli plýtvá časem nebo se blíží k ohromujícímu objevu. Theo –“ Odmlčel se, když jsem se zaměřila na nedokončený portrét Thea a jeho černé vlasy nagelované do jezka, hnědé oči pod klenuťtým obočím a plné rty, které jako by ukradl renesančnímu Amorovi. „S Theem jako obvykle šijí všichni čerti.“

Rozesmála jsem se. Paul se zakřenil.

„A pak je tu tvůj autoportrét.“

Přestože jsem svoje díla už několikrát vystavovala, dokonce jsem v jedné malé galerii měla svoji vlastní výstavu, můj autoportrét nikdy neopustil stěny mého pokoje. Je osobnější než kterýkoli jiný obraz.

„Tvoje vlasy...“ začal a zarazil se, protože i Paul měl v sobě dost taktu na to, aby věděl, že není dvakrát moudré označit vlasy dívky za „následek atomového výbuchu“. Ale přesně tak vypadají – jsou kudrnatější a hustší a divočejší i než máminy –, a tak jsem je taky namalovala. „Vidím vše, v čem se podobáš matce.“

Jasně, pomyslela jsem si. Kostnatá, moc vysoká, moc bleďá.

„A všechno, v čem se jí nepodobáš.“

Snažím se jeho slova obrátit ve vtip. „Chceš říct, že nevidíš, jak jsem stejně úžasně geniální?“

„Ne.“

To bolelo. Zajímalo by mě, jestli jsem se zachvěla.

Paul rychle dodal: „V jednom století se narodí přibližně pět lidí

stejně geniálních jako tvoje matka. Ne, nejsi stejně chytrá jako ona. To já taky ne. A dost pravděpodobně nikoho takového za celý život ani nepotkáme.“

Měl pravdu. Pomohlo to, ale tváře jsem měla pořád rudé a horké. Jak je možné, že *cítím*, jak stojí vedle mě?

Má jemnější hlas, než by člověk podle jeho vysoké postavy a tvrdého pohledu hádal. „Vidím... jak neustále hledáš. Jak moc nesnášíš faleš a pokrytectví. Jak působíš starší, než jsi, ale přesto... ti nechybí hravost malé holky. Jak vždycky lidem hledíš do hloubi duše nebo přemýšlíš, co vidí, když tě pozorují. Tvoje oči. Všechno to máš napsané v očích.“

Jak může Paul cokoli z toho vidět? Jak to všechno může poznat jen z portrétu?

Jenže on nemluvil jen o portrétu. A oba jsme to věděli.

Měla jsem něco říct, ale nedokázala jsem ze sebe vydat ani hlásku. Slova mi zůstala pevně uvězněná v krku. Ani jednou jsem neodtrhla oči z portrétu, abych se na Paula podívala.

„Maluješ pravdu, Marguerite,“ pokračoval Paul. „Nemyslím si, že bys dokázala dělat cokoli jiného.“

A pak odešel.

Tenkrát jsem začala pracovat na jeho portrétu. Jeho tvář je mimořádně těžké zachytit. Široké čelo, silné, rovné obočí, pevná čelist, světle hnědé vlasy s náznakem rudozlaté, kvůli které jsem musela několik hodin míchat barvy, abych získala přesný odstín, způsob, jakým nepatrně sklání hlavu, jako by se omlouval za svoji výšku a sílu, a jeho trochu ztracený výraz, jako by věděl, že nikdy nezapadne a že ani nevidí smysl se o to pokoušet – ale nejvíc mě vykojely jeho oči.

Hluboko posazené, uhrančivé. Věděla jsem, jak Paulovy oči vypadají. Ale... kdykoli jsem někoho malovala, i sebe, nechávala jsem je dívat se trochu do strany. V tu chvíli se odhalí výrazy tváře a portrétovaná osoba také vypadá o něco tajuplněji – navodí dojem, že skutečný člověk uvnitř se nikdy nedá úplně vystihnout. I o tom malování pravdy je.

Jenže u Paula to nešlo. Kdykoli jsem se pokusila namalovat jeho pohled, nikdy se nedíval do strany. Pryč od umělce.

Díval se na mě. Jen a jen na mě.

Den po otcově smrti, hodinu poté, co jsme se dozvěděli, že za tím stojí Paul, jsem šla do svého pokoje, vzala malířský nůž a rozpárala jeho portrét na kousky.

Přesvědčil mě, abych mu věřila.

Přesvědčil mě, abych si myslela, že mi viděl do duše.

A přitom to všechno byla jenom část Paulovy hry, jeden malý dílek v jeho velkém plánu všechny nás zničit.

To je další z důvodů, proč za svoje činy musí zaplatit.

Kolem půlnoci se mi motá hlava a mám pocit, že se každou chvíli pozvracím, pokračuju ale v tancování. Silné údery bubnů mnou pulzují a přehlušují i ozvěny mého tepu. Mám pocit, že ani nejsem naživu. Jsem jen prázdná loutka na šňůrkách.

Rameno mi sevře mužská ruka a já přemýšlím, který z nich to je. Pozve mě na další drink? Jestli to udělá, seknu sebou. Vlastně bych sebou docela ráda sekla už teď.

Pak se otočím, zjistím, kdo to je, zalapám po dechu – a najednou jsem zase naživu.

„Hezký šaty, Meg.“ Theo na mě pobaveně zamrká a sjede mě pohledem odshora dolů a zpátky. „Kde jsi nechala zbytek?“

„Theo!“ Vrhnu se mu do náručí a on mě pevně sevře. Stojíme zaklesnutí do sebe, přímo uprostřed tanečního parketu.

„Ty jsi opilá?“ zamumlá s hlavou opřenou o můj krk. „Nebo začali vyrábět parfémy s vůní tequily?“

„Dostaň mě odsud.“ Proč je tak těžké ta slova říct nahlas? Teprve potom mi dojde, že vzlykám.

Celou dobu jsem se držela. Držela jsem se, protože jsem musela, nosila jsem v sobě žal a strach, i když jsem měla pocit, že mě jejich tíha každou chvíli rozdrtí. Ale Theo je teď se mnou, takže konečně můžu nechat všechno, co jsem v sobě doted' dusila, vyplavat na povrch.